

μας γιρουντεύ'νι (ἐπὶ τῶν περισπωμένων εἰς ξένας φροντίδας, ἀμελούντων δὲ τὰς ἰδικὰς των).

γεροντήδρα ἡ, ἀμάρτ. γεροδήδρα Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήθρα. Εἶδος ἀγρίου χόρτου ἔχοντος τὴν ὁσμὴν πετροσελίνου.

γεροντήης ὁ, Σχινούσ. γεροδῆς Κάμπ. (Ἐλυμπ.) Κρήτ. (Ἅγιος Γεώργ. Ζερβιαν. Νεάπ. Μονοφάτσ. Πεδιάδ. Σέλιν. κ.ά.) ἑροδῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἑρονδῆς Κάμπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας διὰ τοῦ πληθ. γεροντήδες.

1) Μικρόσωμος γέρον, γεροντάκι 1 Σχινούσ. Συνών. γεροντάκος 1. 2) Ὁ γέρον, συνήθως καὶ θωπευτικῶς Κάμπ. Κρήτ. (Ἅγιος Γεώργ. Μονοφάτσ. Πεδιάδ. Σέλιν. κ.ά.): Τὰ χιαλουβάγια τὰ βάνουν ἀκόμη μερικοὶ γεροδῆδες (χιαλουβάγια, σαλβάγια=τόστιχη Κρητικὴ φορεσιὰ) Ἅγιος Γεώργ. Δὲν ἔκλεισα ἀμάτι ἀπὸ τὸ ρουχαλιτὸ τοῦ γεροδῆ Κρήτ. Μία φορὰ ἐκεῖδ' ἀπὸ τὰ πούλειε ὁ γεροδῆς, βρίσκει ἕνας Ὁβραῖος νὰ τ' ἀγοράσῃ Σέλιν. Ἐν ὑπάρει, κακόμοιρε ἑρονδῆ, νὰ ἦς μὴν ἐίνησα πλὴν τὰ κουτσιὰ (ἐκ παραμυθ.) Κάμπ. || Ἄσμ.

Ὡρα καλὴ σου, γεροδῆ, ποῖαντοῦ 'ναι αὐτὸ τ' ἀβέλι; Πεδιάδ.

Ἀνάθεμα τῇ μάννα σου, κ' ἐκακοπάδρεφέ σε, σοῦ πῆρε ἄδρα γεροδῆ κ' ἐκακομοίριασέ σε Κρήτ.

Ὡρα καλὴ σου, γεροδῆ, τὴ γόρη σου θὰ πάρω.

Κι ἂ δὲ δὴ βάρω, θὰ χαθῶ καὶ τὰ βοννά θὰ πάρω Κρήτ.

Μοῦ τό 'πεν ἕνας γεροδῆς καὶ δὲν ἐβγήκε ψεύτης, πὼς εἶ' δὰ μάθια τῇ καρδιᾷς ἀλάθευτος καθρέφτης Μ.Λιουδ., Μαντινάδ. 255. 3) Ἐπὶ τέκνων, ὁ γέρον πατήρ Κρήτ. (Σέλιν.): Εἰδὰ 'καμες τὸ γεροδῆ σου; Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Γεροντήης Ἀθῆν. Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σίφν. Στερελλ. (Ἀστακ.), ὡς παρων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γεροδῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἑροδῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) καὶ ὡς τοπων. Γερονδῆς Ἰθάκ., Ἀβάλι Γερονδῆ Ἰθάκ., Σκάλα Γερονδῆ Ἰθάκ.

γεροντήσιος ἐπίθ. ἐνιαχ. γιρουντήσιους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἀρμόζων ἢ ἀνήκων εἰς γέροντα ἐνιαχ.: Αὐτὰ τὰ παπούτσια πού πῆρες δὲν εἶναι γιὰ σένα, εἶναι γεροντήσια Εὔβ. (Κουρ. κ.ά.) Τώρα γιὰ ποῖονε τὰ θέλει αὐτὰ τὸ θηλυκό μου μὲ τὴ γεροντήσια γνώμη; Γ.Βλαχογιάνν., Γῦροι ἀνέμ., 82.

γεροντία ἡ, Ἀθ. Εὔβ. (Βρύσ. Κουρ. Κύμ. κ.ά.) Πόντ. Σκυρ. γεροδιά Ἡπ. (Χιμάρ.) γεροντιά Ἡπ. (Δρόβιαν. κ.ά.) γεροδιά Κέρκ. (Κασσιόπ.) γιρονδιά Μακεδ. (Χαλκιδ.) — Λεξ. Βάιγ. γεροντζιά Λεξ. Βλαστ., 58.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γεροντία. Ὁ τύπ. γεροντζιά καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ σύνολον ἢ τὸ συμβούλιον τῶν δημογερόντων (ἐπὶ Τουρκοκρατίας κυρίως) Ἡπ. (Δρόβιαν. Χιμάρ. κ.ά.) Μακεδ. (Χαλκιδ.): Θὰ βάλωμε γεροδιά Χιμάρ. || Ἄσμ.

Ἀνάθεμά σε, γεροντιά, καὶ σεῖς, κοτσαμπασῆδες! Ἡπ.

Τί νὰ σᾶς πῶ, μωρ' γεροντιά, καὶ σεῖς, καλὰ παιδάκιμα Δρόβιαν.

Τοῦ ζούλενιν οὐ μαχαλᾶς, τοῦ ζούλενιν οὐ κόσμονες, τοῦ ζούλενιν ἢ γιρονδιά, πολὺ χριὸ τοῦ ρίχνουν

(χριὸ = χρέος) Χαλκιδ. 2) Τὸ ἐκ μοναχῶν «γερόντων» δι-οικητικὸν σῶμα κοινοβιακοῦ μοναστηρίου Ἀθ. 3) Τὸ γῆ-ρας, ἡ γεροντικὴ ἡλικία Κέρκ. (Κασσιόπ.) Πόντ. — Λεξ. Βλαστ., 58: Ἄσμ.

Ἀνάθεμά σε, γεροδιά κι ἀπερασμένα χρόνια, κ' ἐμένα τὸ κορμάκι μου τὸ καρτερεῖ τὸ χῶμα

Κασσιόπ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Δουκ. εἰς λ. γεράζειν.

4) Νόσος παιδικὴ ἐκδηλουμένη διὰ γενικῆς καχεξίας, ἣτις ἐπιφέρει ἀνάσχεσιν τῆς ἀναπτύξεως καὶ προσδίδει γεροντι-κὴν ὄψιν εἰς τὸ πάσχον παιδίον Εὔβ. (Βρύσ. Κουρ.) Σκυρ.: Ἐβγαλε τὴ γεροντία Βρύσ. Κουρ. β) Ἡ γεροντικὴ ἐμφά-νισις Εὔβ. (Κύμ.): Γνωμ. Τὸ φατ' κάμνει φαροῦ κ' ἡ πείνα γεροντία. Τὸ γνωμ. μὲ παραλλ. καὶ ἀλλαχοῦ. Συνών. γε-ροντίλα 2. γ) Μετων., τὸ ἀτροφικόν, τὸ καχεκτικόν παι-δίον Εὔβ. (Κουρ.): Τὸ ξέρου, μιὰ γεροντία εἶναι!

γεροντιά ἡ, ἀμάρτ. γεροδὲ Ἰκαρ. Δ.Κρήτ. γεροτζὰ Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς καταλ. -ιά < εἰς κατὰ τὰ ὅμοια ὁσμῆς δηλωτικά. Πβ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 348 καὶ 2, 270.

Δυσάρεστος ὁσμὴ ἀναδυομένη ἐκ σώματος ἢ πράγματος γηραλέου ἢ ἀπλῶς παλαιοῦ Κρήτ. (Σητ. κ.ά.): Γεροδὲ μυρίζει Δ.Κρήτ. Γεροτζὰ βγάνει τὸ κρέας καὶ δὲ μ' ἀρέσει Σητ.

γεροντιάζω πολλαχ. γεροντιάω Αἰγιν. γεροντιῶ Πόντ. γεροδιάζω Ἡπ. (Χιμάρ.) γεροντιάζου Εὔβ. (Βρύσ. κ.ά.) γιρουντιάζου Μακεδ. (Καταφύγ.) γερο-διάζ-ζου Εὔβ. (Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. κ.ά.) γεροτιάζω Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) γεροδιάζω Θῆρ. (Οἶα) γερον-τζιάζω Πελοπν. (Λακεδ.) — Λεξ. Βλαστ. 58, Δημητρ. γεροντζιάζω Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) γεροτζιάζω Κρήτ. (Σητ.) γερονδιάζω Καλαβρ. (Μπόβ.) Μετοχ. γεροντιασμένος πολλαχ. γιρουντιασμένους Εὔβ. (Στρόπον.) γεροτζια-σμένος Πελοπν. (Λακεδ.) γεροτιασμένος Α.Ρουμελ. (Φι-λιππούπ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. γεροντιάω. Οἱ τύπ. γεροντιάζω καὶ γεροντζιάζω καὶ παρὰ Σομ.

1) Μετβ., καθιστῶ τινα γέροντα, τοῦ προκαλῶ τὸ γῆρας Αἰγιν.: Παροιμ. Οἱ λύπες κόβουν γόνατα κ' ἡ πείνα γερον-τιάζει (ἐπὶ τοῦ προώρως γηράσαντος ἕνεκα στερήσεων ἢ στενοχωριῶν) Τὸ φατ' κάνει φανὴ κ' ἡ πείνα γεροντιάζει (φανὴ = καλὴ ἐμφάνισις, εὐρωστία· ἡ καλὴ τροφή καθιστᾷ εὐρωστον καὶ ὠραῖον τὸν ἄνθρωπον, ἐνῶ ἡ στέρησις τὸν γηράσκει προώρως) 2) Ἀμτβ., ἀρχίζω νὰ γηράσκω, καθί-σταμαι γέρον Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θῆρ. Καλαβρ. (Μπόβ.) — Λεξ. Βάιγ. Βλαστ. 58, Δημητρ. Συνών. γε-ροντιαίνω 2, γεροντιίζω. β) Παρουσιάζω ἐμφάνισιν γέροντος, πάσχω ἐκ καχεξίας Εὔβ. (Βρύσ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Στρόπον. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.: Δὲν τὸ βλέπεις πού γερόντιασε (ἐνν. τὸ παιδί) Βρύσ. Γερόντιασε ἀπὸ τὴν κακοπέραση Κουρ. Γερόντιασε ντίπου τσεῖν τὸ παιδί 'πὸ τὴν πείνα αὐτόθ. Θὰ γέν' ἄθρουπους αὐτὸ τοῦ γιρουντια-σμένου; (ἐνν. τὸ παιδί) Στρόπον. Συνών. ζαρώνω, ζιριάζω, κατσιάζω. γ) Ρυτιδοῦμαι, συρρικνοῦμαι, ἰδίως ἐπὶ τῶν χειρῶν μετὰ τὴν χρῆσιν ἀφθόνου θερμοῦ ὕδατος Πόντ. δ) Ἐπὶ φυτῶν, δένδρων, παλαιοῦμαι, μαραίνομαι, σκληραί-νομαι Εὔβ. (Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. κ.ά.) Ἡπ. (Χιμάρ. κ.ά.) Κρήτ. (Σητ.) Μακεδ. (Νάουσ.): Ὅταν γεροδιάσῃ ἡ κάππα, κάνει τὴ βαπαρούνα (κάππα = τὸ φυτὸν Μήκων ἢ ροιάς· παπαρούνα = τὸ ἄνθος τῆς μήκωνος· ὅταν μεγαλώσῃ καὶ

τραχύνη κάπως ἢ μήκων, τότε ἀνθίζει) Χιμάρ. Γερόντιασαν τὴν αὐτὰ τὰ μαρούλια καὶ δὲ ἀρώονται Ἡπ. Εἶχα φύτεψει δυὸ τρεῖς σουτσές, ἀλλὰ γεροντιάκανε ὑπὸ τὴν ἀποτιγία (= ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν ποτίσματος) Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Γερόντιασ' ὁ βασιλικὸς Νάουσ. Ἐγερότζασε τὸ δεδρὶ καὶ θέλει κόψιμο γιὰ ν' ἀνεκαινουργέψη Σητ. 3) Ἐπὶ τραυμάτων ἢ πόνων, παλαιούμαι, ἡρεμῶ ἐκ τῆς παρελεύσεως πολλοῦ χρόνου Μακεδ. (Καταφύγ.) : Γερόντιασ' ἢ πληρή. Γερόντιασ' ὁ πόνος Μετοχ. γεροντιασμένος· ὁ καχεκτικός, ἀσθενικὸς Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) : Γεροντιασμένα παιδιὰ.

γεροντιαίνω ἀμάρτ. γιρουντιαίνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ οὗς. γεροντιά κατὰ τὰ λοιπὰ ρ. εἰς -αίνω.

1) Γεροντιάζω 2α, ἔνθ' καὶ συνών., βλ.: Ὅσον μὲ πάει καὶ γιρουντιαίν' αὐτεῖν ἢ γ'ναῖκα. Συνών. 2) Γεροντιάζω 2δ, ὁ βλ.: Τοῦ κλαρὶ αὐτὸ γιρουντιαίν'.

γεροντιακὸς ἐπίθ. Πόντ. γεροντάκος Πόντ. (Χαλδ.) Ἐκ τοῦ οὗς. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιακός.

Γεροντιακὸς Α1, ὁ βλ. ἔνθ' ἀν.: Γεροντιακὰ λόγια Πόντ. Γεροντιακὸν φαγὶν αὐτόθ.

Γεροντιανὸς ἐπίθ. Καρ. (Γέροντ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιανός.

Ὁ κάτοικος τοῦ Γέροντα, κωμοπόλεως τῆς Καρίας: Ἄλλοι Γεροντιανοὶ ἔχουν ἐγκατασταθῇ ἔς τὴ Ζαγκαδιά, καμμιὰ σαρανταριά οἰκογένειες.

γεροντιάρης ἐπίθ. Εὐβ. (Κουρ.) γεροντζιάρης Λεξ. Βλαστ., 58 Δημητρ. γεροτζιάρης Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Σέλιν. κ.ά.) γεροτζάρης Κρήτ. (Σητ.) Οὐδ. γεροντάρ'κον Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης. Ὁ τύπ. γεροτζάρης ἐκ τοῦ γεροτζιάρης διὰ τὸ προηγούμενον ζ. Πβ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 409.

1) Ὁ γηραλέος, ὁ πολυετής Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Σέλιν. Σητ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) — Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἀν. Δημητρ.: Γεροτζάρης εἶν' ὁ τράγος καὶ δὲ πῆνεται Σητ. Γεροτζάρης εἶν' ὁ τράγος καὶ δὲ βορεῖ βλιά νὰ καβαλλικεύγῃ τ'ς αἰγες αὐτόθ. Γεροτζάρης εἶν' ὁ κλῶνος καὶ θέλει κόψιμο αὐτόθ. || Παροιμ. Τὸ γεροντάρ'κον τὸ βουδ' ἐβγάλλ' αὐλάκ' (οἱ γέροντες εἶναι ἐμπειρότεροι τῶν νέων) Ἀμισ. Χαλδ. 2) Ὁ ἔχων τὴν ἐμφάνισιν γέροντος, ὁ καχεκτικὸς Εὐβ. (Κουρ.): Ἐέρου τηνε' ἔνα γεροντιάρικο εἶναι. Συνών. γεροντομπασμένος 1.

γερόντιασμα τό, Λεξ. Αἰν. γερόγκιασμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γεροντιάζω.

1) Τὸ γῆρας Λεξ. Αἰν. 2) Ἡ νόσος πιπερίτις ἢ πιπερίας τοῦ σπόρου τοῦ μεταξοσκώληκος Κύπρ.

γεροντίδι τό, ἀμάρτ. γεροδίδι Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὗς. γέροντας καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίδι.

Γεροντάκι, ὁ βλ.: Κάτι γεροδίδια ἐβδομήδα χρόνῳ!

γεροντίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω. Γηράσκω, γερνῶ.

γεροντικὰ ἐπίρρ. Κρήτ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γεροντικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Γεροντικῶς, κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς γέροντας ἔνθ' ἀν.: Ἄς τὰ συζητήσωμε ὁμορφα καὶ γεροντικά Λεξ. Δημητρ. Συνών. γεροντίστικα.

γεροντίκι τό, Χίος (Μάρμαρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίκι.

Ἡ εἰς τὴν διοικητικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δημογέροντος ἀνήκουσα περιοχή. Συνών. γεροντιλίκι.

γεροντικὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γεροδικὸς Κρήτ. Πελοπ. (Ἀρεόπ.) γεροντικός Σκυρ. γιρουντικός βόρ. ιδιώμ. γιρουνάκος Λέσβ. (Ἀγιάσ.) γερόντικος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) γεροδικὸς Κεφαλλ. γεροτικός Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιππούπ.) Θράκ. (Σαρ. Ἐκκλ. κ.ά.) γιρότ'κους Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θηλ. γεροδική Πελοπ. (Κίτ. Λάγ. Μάν.) Οὐδ. γεροδικὸ Πελοπ. (Ξηροκ.) γιρουντικὸ Ἡπ. (Κουκούλ.) γεροτ'κὸ (Λῆμν.) γερόντικον Ἰκαρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γεροντικός. Ἡ μετάθεσις τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. γερόντικος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ λοιπὰ προπαροξύτονα -ικός. Πβ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 125 κέξ.

Α) Ἐπιθετ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς γέροντα λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Τὸν ἔχει πιάσει ἡ γεροντικὴ μανία νὰ μαζεύῃ ἀχρηστα πράγματα. Κάνει γεροντικὰ πείσματα κοιν. Γεροντικὰ στασίδια (πρὸς χρῆσιν τῶν «γερόντων» μοναχῶν) Ἀθ. Γερότ'κα λόγια Θράκ. (Σαρ. Ἐκκλ.) Γερότ'κος ἔρωτας Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Γιρουντ'κὰ πράματα, οὐδ' παλαβουμάρις! βόρ. ιδιώμ. Ὁργο γεροδικὸ (νῆμα ἐξ ἐρίου γηραλέων προβάτων) Κρήτ. Νὰ μὴν ἀφήσουμε τὸ παιδί νὰ κοιμηθῇ πλάι σὲ γερόδικο χνότο Κεφαλλ. Τὰ γερόδικο πόδια πού μᾶς πονοῦνε θεραπεύονται; αὐτόθ. Ἀτυράντιστος ἀπὸ τὰ παιδιάτικα ὡς τὰ γεροντικά του χρόνια Λεξ. Δημητρ. Ἐτοιμος! Τραῦά με! ἀντιλάλησε ἡ γεροντικὴ φωνή Σ. Δάφνης, Ν.Ἐστ. 16 (1934), 874. 2) Ὁ γηραλέος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Γερόντικον βούδιον.

Β) Οὗς. 1) Ἀρσεν. Εἶδος τοπικοῦ χοροῦ, τὸν ὁποῖον χορεύουν συνήθως οἱ γέροντες Μακεδ. (Φλόρ.) Συνών. γεροντίστικος 1β. 2) Θηλ. Τὸ συμβούλιον τῶν «γερόντων» ἀρχηγῶν μιᾶς γενεᾶς, τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει διὰ σοβαρὰ ζητήματα ἐνδιαφέροντα ὁλόκληρον τὴν γενεάν, κυρίως δὲ διὰ ζητήματα τιμῆς Πελοπ. (Κίτ. Λάγ. Μάν.) Μήδ' ὁ παπποῦς ζου γέροδας, μήδ' ἡ κυρά ζου! Τί θεὸς ἐσὺ νὰ κάμης γεροδική; (ἐκ παραμυθ.) Μάν. || Ἄσμ.

Μιά Τετραδοπαρασκευὴ | πού κάνασι γεροδική
ὁ Γιάννης μὲ τὸ Μανροδῆ | ἔς τοῦ Μιχαλέα τὴν αὐλή
αὐτόθ. (Κίτ. Μάν.)

Τὸ κάμασι γεροδική, | τὸν Παῦλο νὰ σκοτώσουν
(ἐκ μοιρολ.) Μάν.

Ἦσουν ἡ βάρδια ἡ βοροστινή, γέροδας τῆς γεροδικῆς
(ἐκ μοιρολ.) Μάν. Πβ. γέρος 3. β) Οἰονδήποτε συμβούλιον διαιτητικοῦ χαρακτῆρος Πελοπ. (Μάν.) || Ἄσμ.

Τόνε καλέσασι νὰ πᾶ | νὰ κάμῃ τὴ γεροδική
ἔς τὴν Ἀγγλικὴν πρωτεύουσα

(ἐνν. τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον κατὰ τὸ 1913. Ἐκ μοιρολ.)

3) Οὐδ. Οἱ γέροντες Πελοπ. (Ἀρεόπ.) || Ἄσμ.

Βάνει καὶ τὸ γεροδικὸ φραγὴ ἔς τὸ περιβόλι
(φραγὴ=φράκτη· ἐκ μοιρολ.) β) Δωμάτιον οἰκίας εἰς τὸ ὁποῖον διαμένουν οἱ ἡλικιωμένοι γονεῖς Λῆμν. (Θάν.) γ) Κτήμα, τὸ ὁποῖον κρατοῦν οἱ γέροντες γονεῖς μετὰ τὴν διανομὴν τῆς ὑπολοίπου περιουσίας των εἰς τὰ τέκνα διὰ τὴν κατὰ τὸ γῆρας συντήρησίν των Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Σκυρ. Στερελλ. (Ἰπάτ.):